

[Kr. Kristensen.]

en Gang at takke Ministeren, fordi han har været lydher overfor Ønskerne oppe fra de Egne og har fremsat dette Forslag, og jeg vil ogsaa takke Ordførerne, fordi de alle har udtalt sig velvilligt om dette Spørgsmaal og har udtalt Ønsket om, at dette Forslag snarest muligt maatte blive gennemført. Jeg skal meget anbefale, at Forslaget gennemføres hurtigst muligt.

N. Neergaard: Anledningen til, at jeg vil sige nogle faa Ord her, hvor jeg ellers ikke agter at deltage i Enkeltbehandlingen, er denne, at jeg mod Sædvane, kan jeg vel sige, ikke har været enig med mit Partis Flertal i denne Sag og altsaa heller ikke med mit Partis Ordfører. Med Hensyn til Oddesund-Broen kan jeg ganske slutte mig til, hvad der fremkom fra det ærede Medlem, der nys talte. Jeg anser denne Bro for at være et betydeligt trafikalt Fremskridt og for at være en Retfærdighedshandling mod de paagældende Landsdele. Men det, der særlig giver mig Anledning til at sige nogle Ord, er den meget omtumlede Storstrømsbro.

Længe var jo Hovedaarsagen til, at Storstrømsbroen, skønt man for saa vidt fra alle Sider fandt den eller rettere sagt den faste Forbindelse mellem Sjælland og Falster ønskelig, ikke blev til noget, Uenigheden om, hvordan det skulde gøres. Man var i og for sig ikke uenig om Ønskeligheden af selve Forbindelsen, men man var des mere uenig om Spørgsmaalet: hvorledes?

Først var der Vanskeligheder med Skibsfarten, og de var jo ingenlunde løst, da Forslagene i 1908 og 1909 fremsattes. Dernæst var der Tvivlen om, hvorvidt det burde være en Højbro eller en Lavbro, og endelig Tvivlen om, hvorvidt det skulde være en Bro eller en Tunnel. I 1916—17 havde imidlertid her i Folketinget Stemningen afgjort samlet sig om en Højbro. Ministeren havde fremsat Forslag om en Lavbro, men det blev her i Folketinget ændret til et Forslag om en Højbro, endskønt en saadan selvfølgelig vilde blive meget dyrere, men paa den anden Side tilfredsstillende Skibsfartens Krav.

Dette Forslag blev vedtaget enstemmigt her i Folketinget, og lad mig tilføje: endskønt man dog vistnok den Gang med større Ret end nogen Sinde kunde sige, at det var vanskelige Tider, og at det var svært, ja, umuligt at se ud i Fremtiden — det var jo nemlig, medens Verdenskrigen rasede paa sit værste. Men alligevel vedtog

man Forslaget enstemmigt her i Folketinget, og Udsigterne syntes altsaa ret lyse. Da Forslaget kom over i Landstinget, rejstes imidlertid paa ny det Spørgsmaal, om det ikke var bedre at lave en Tunnel. Og dette i Forbindelse med Hensynet, ikke just til de usikre Tider, men til, at det under Verdenskrigen vilde være umuligt at skaffe Materialer, gjorde, at man i Landstinget vedtog foreløbig at udskyde Forslaget, men uden at der fremkom nogen virkelig Indvending mod, at der burde skabes en fast Forbindelse.

Nu da Lovforslaget foreligger, staar vi for saa vidt paa samme Maade, som Folketinget stod i 1916—17. Vi er fra alle Sider enige om, at det vilde være i højeste Grad ønskeligt, om en Forbindelse kunde skabes, og hvad der er meget vigtigt: vi er ligeledes nu enige om, at skal det gøres, maa det i det væsentlige være paa den Maade, Regeringen har foreslaaet. Tillige er man nu naaet til en Overenskomst med Søfartsorganisationerne, idet disse vil være tilfredse med en Højbro paa 26 m, hvad man maaske neppe tidligere har villet være tilfreds med. For saa vidt er man altsaa sagligt ganske enig i — det var mit Partis ærede Ordfører ogsaa —, at Lovforslaget er tilfredsstillende, og at det opfylder alle billige Krav, som baade Statsbanedriften, Søfarten og Motorfarten kan stille.

Men nu er det jo „Tiderne“, de slette Tider, der bliver ført frem som et afgørende Argument for, at man nu ikke kan andet end at lægge dette Forslag hen foreløbig — man kan undersøge forskellige tekniske Enkeltheder, men man kan ikke fremme det nu.

Dertil vil jeg for det første sige, at saaledes som „Tiderne“ altid har været, er der noget vist ulogisk i denne Opfattelse. Hvis man nemlig paa en Tid, hvor de økonomiske Forhold er gode og regelmæssige, vedtager et kostbart Projekt, hvis Udførelse skal strække sig over en 8—10 Aar, er der ikke noget, man kan være mere vis paa, end at ifølge Tidernes normale Gang, vil gode Tider rimeligvis være fulgt af sløje, inden man kommer til Ende med dette Foretagendes Fuldførelse. Dertil er nu kommet efter Verdenskrigen, og ganske særlig for nærværende Tid, en total Usikkerhed paa alle mulige Omraader, en Usikkerhed, som ogsaa i høj Grad strækker sig til Valutaen.

Dette, at man ikke tør give sig i Lag med store vidtrækkende Foretagender i daarlige Tider, ja, det var ogsaa noget, vi hørte, den Gang den Regering, hvis Chef